

POVESTEA MARIEI

Corneliu Sofronie

Povestea Mariei este o poveste veselă, așa cum sunt toate poveștile cu fecioare. Maria locuia pe atunci la țară și tocmai trebuia să ia prin curte. Dacă nu cunoștea mai bine cum e viața la țară, atunci ar putea inventa ceva, adică să nu putea spune ce făcea concret Maria, așa însă mulțumesc să vă spun că trebuia să ia prin curte, înmânând în mână o greblă cu care aduna frunzele picate dintr-un copac bătrân.

Toți satenii aveau despre Maria că este o fată cuminte, motiv pentru care veneau să se închină la ea ca la o icoană. Maria nu zicea nimic, doar zâmbea, iar zâmbetul său le dădea satenilor puteri nebănuite, căci, așa credeau, la ei în sat încă se mai afla o sfântă, în mintea lor era că-i ultima sfântă de pe pământ! Descrierile sfinte ale Mariei, Maria mare și Maria mică, satenii îi aduceau daruri, un fel de ofrande pe altarul purității ei.

În tot acest timp Maria continua să-și vadă de treburile dereticându-le ba prin curte, ba prin casă, dar nici de astăzi nu putea să vă spună ce făcea precis Maria. Deretica. Satenii nu mai puteau de dragul ei, mai ales că seara ea se culca foarte devreme, odată cu găinile, cum zic proverbele. Timpul trecea pe nesimțite și peste satenii și peste Maria și el dădea tărâșurile satenilor, căci aveau pe mai departe convingerea că în satul lor trăiește singura fecioară din lume. Fecioara Maria. Dar într-o zi se întâmplă ceva. Nu ceva grav, dar ceva ciudat. Un saten care tocmai trecea, așa zice el, prin dreptul casei Mariei, cam la ora când se lasă amurgul observă cum Zefirul o atinse pe Maria în timp ce trebuia să ia, bineînțeles, prin curte. Mare fu însă bucuria satenilor când după nouă luni Maria născu o copilă! De-abia atunci ei începură să creadă și mai mult în Maria, să-și aducă ofrande și să se închine ca unei sfinte. În timp ce se întâmplau toate acestea, în curtea Mariei bătea mereu Zefirul și apăreau alte și alte copilăre...